

Arrest

**nr. 149 418 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat J. DE PATTER, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt, en tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, namelijk

In het kader van hun eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 10 oktober 2014 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hen voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij zijn land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van die aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen indien zij zouden terugkeren naar het kamp waar zij verbleven en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Deze beslissing werd op 13 maart 2015 bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 140 987.

Ter ondersteuning van hun derde asielaanvraag leggen verzoekers een veiligheidsrapport naar van Fatah d.d. 23/10/2011.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot

wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvraag werden besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen aangevoerde vluchtrelaas en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden waardoor zij omwille van redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil verhinderd werden om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hen ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Ze komen immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

De bewering van verzoekers dat ze het veiligheidsrapport van Fatah, dat dateert van 23 oktober 2011, niet eerder konden voorleggen omdat ze in september 2011 Libanon hebben verlaten en aldus niet afwisten van dit document, mist elke feitelijke grondslag. Uit de verklaringen van verzoeker afgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag blijkt immers duidelijk dat hij en zijn echtgenote Libanon hebben verlaten begin november 2011 (zie gehoorverslag van 24 april 2014, 4). De Raad kan zich dan ook niet ontdoen van de gedachte dat dit louter gekunstelde verklaringen betreffen om het laattijdig neerleggen van het desbetreffend document alsnog geloofwaardig te laten overkomen. Bovendien biedt hun betoog nog geen verklaring waarom verzoekers, die dit document eind februari 2015 hadden verkregen, dit niet hebben voorgelegd tijdens de beroepsprocedure bij deze Raad, tenminste melding hebben gemaakt van het bestaan ervan gezien verzoeker eerder al een verwant had gevraagd het document op te halen. Waar verzoekers stellen dat bij het invullen van de 'verklaring meervoudige aanvraag' niet gevraagd werd waarom ze nu pas een document van oktober 2011 indienen en ze aldus niet gehoord werden omtrent dit aspect, wijst de Raad er op dat er geen enkele wettelijke bepaling voorhanden is die dergelijke vraagstelling verplicht. De Raad wijst er ook op dat verzoekers de gelegenheid hebben om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot het laattijdig indienen van het rapport, maar in casu niet overtuigen.

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 140 987 van 13 maart 2015. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

In de mate verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan conform artikel 6,

§ 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

In zoverre verzoekers verwijzen naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift om aan te tonen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient nog te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers hun vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil en waardoor zij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient in concreto aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slagen verzoekers er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevonden.

De Raad heeft in zijn arrest nr. 140 987 reeds geoordeeld dat er in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoekers in de door hen beweerde preciaire leefomstandigheden zullen terechtkomen:

“Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad verweerder bij waar deze in zijn nota met opmerkingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, waardoor verzoekers niet kunnen volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar zij concreet aannemelijk dienen te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo blijkt dat verzoeker zijn middelbare studies heeft kunnen afronden en daarenboven verder heeft kunnen studeren in de richting radiologie, dat verzoekster middelbaar onderwijs gevolgd heeft op een privéschool, dat de stichting ‘Al Sumut’ verzoeker financieel zou hebben gefinancierd omdat hij het kind was van een martelaar, dat verzoeker vervolgens acht jaar in een ziekenhuis heeft gewerkt en daarna drie jobs zou hebben gecombineerd waardoor hij in staan was in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien en een woning te huren, dat verzoekers in Libanon over een familiaal netwerk beschikken waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij hier bij terugkeer op kunnen steunen, dat verzoekers moeder eigenaar is van haar huis, dat verzoekers broers en zussen in hun eigen huis wonen, dat verzoekers oudste broer werkzaam is als taxichauffeur, dat zijn tweelingbroer als arbeider op de boerderij werkt en dat zijn jongste broer in een magazijn werkt in Sur, dat verzoeker toegang had tot medische zorg en materiële hulp van de UNRWA en dat verzoekers hun familie over de nodige fondsen beschikte om hun reis naar België te bekostigen. Bovendien is verzoeker er naar eigen zeggen in geslaagd om reeds driekwart van het geld - 20.000 dollar - te kunnen terugbetalen door de verkoop van zijn auto en spullen in het vluchtelingenkamp. Verder verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat zijn schoonfamilie die in Libanon woont goed verdient en dat zij hen, samen met de familie woonachtig in Duitsland financieel zouden hebben bijgestaan bij het bekostigen van hun reis (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 3-6 en gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 3).”

Waar verzoekers de veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder betwisten en rapporten en

persartikelen bijbrengen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel in Libanon een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoekers bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Libanon, toch blijkt duidelijk dat er aldaar geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoont dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 mei 2015, voeren verzoekende partijen aan dat zij uitgelegd hebben waarom zij het nieuwe document van 2011 dat hun asielrelaas ondersteunt niet eerder konden indienen. Verzoekende partijen betogen dat dit document, een veiligheidsrapport van Fatah, zeer belangrijk is en om die reden grondig moet onderzocht worden. Verzoekende partijen wijzen er op dat indien zij dit document eerder hadden bekomen, zij dat ook neergelegd zouden hebben. Zij vervolgen dat de commissaris-generaal er aan voorbij gaat dat de tweede asielaanvraag bijna onmiddellijk (25 maart 2015) na de afwijzing van de eerste (13 maart 2015) werd ingediend, wat aantoont dat zij niet in het bezit waren van dit document. Verzoekende partijen stellen dat er dan ook niet kan worden volstaan met het motief dat hun asielrelaas ongeloofwaardig is en het nieuwe stuk derhalve geen bewijswaarde heeft. Verzoekende partijen zijn dan ook van oordeel dat zij over dit stuk moesten gehoord worden. Verzoekende partijen wijzen nog op de slechte en precaire situatie en de radicalisering in het kamp en het land omwille van de influx van vluchtelingen uit Syrië en de oorlog in Syrië.

Verzoekende partijen houden een uitgebreid betoog omtrent het door hen bij hun huidige tweede asielaanvraag neergelegde document, met name het veiligheidsrapport van Fatah d.d. 23 oktober 2011,

doch zij ontkrachten, noch weerleggen hetgeen in de beschikking omtrent dit stuk en hun argumentatie dienaangaande in hun verzoekschrift, welke zij ter terechtzitting mondeling grotendeels herhalen, wordt vastgesteld, met name: *“De bewering van verzoekers dat ze het veiligheidsrapport van Fatah, dat dateert van 23 oktober 2011, niet eerder konden voorleggen omdat ze in september 2011 Libanon hebben verlaten en aldus niet afwisten van dit document, mist elke feitelijke grondslag. Uit de verklaringen van verzoeker afgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag blijkt immers duidelijk dat hij en zijn echtgenote Libanon hebben verlaten begin november 2011 (zie gehoorverslag van 24 april 2014, 4). De Raad kan zich dan ook niet ontdoen van de gedachte dat dit louter gekunstelde verklaringen betreffen om het laattijdig neerleggen van het desbetreffend document alsnog geloofwaardig te laten overkomen. Bovendien biedt hun betoog nog geen verklaring waarom verzoekers, die dit document eind februari 2015 hadden verkregen, dit niet hebben voorgelegd tijdens de beroepsprocedure bij deze Raad, tenminste melding hebben gemaakt van het bestaan ervan gezien verzoeker eerder al een verwant had gevraagd het document op te halen.*

Waar verzoekers stellen dat bij het invullen van de ‘verklaring meervoudige aanvraag’ niet gevraagd werd waarom ze nu pas een document van oktober 2011 indienen en ze aldus niet gehoord werden omtrent dit aspect, wijst de Raad er op dat er geen enkele wettelijke bepaling voorhanden is die dergelijke vraagstelling verplicht. De Raad wijst er ook op dat verzoekers de gelegenheid hebben om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot het laattijdig indienen van het rapport, maar in casu niet overtuigen.

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit ’s Raads arrest nr. 140 987 van 13 maart 2015. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.”

Daargelaten het feit dat uit de vaststelling dat verzoekende partijen bijna onmiddellijk na de afwijzing van hun eerste asielaanvraag (op 13 maart 2015) hun tweede asielaanvraag (op 25 maart 2015) indienden niet zo maar zonder meer kan worden afgeleid en dit niet aantoonde dat zij voorheen niet in het bezit waren van het veiligheidsrapport van Fatah, wijzigt hun betoog dienaangaande en kritiek aan het adres van de commissaris-generaal, net als hun algemene stelling dat indien ze het veiligheidsrapport van Fatah eerder hadden bekomen zij dit eerder hadden neergelegd, niets aan de vaststelling dat zij tijdens hun beroepsprocedure bij de Raad in het kader van hun eerste asielaanvraag geen melding maakten van het bestaan van dit attest, terwijl zij er al wel enige tijd weet van hadden nu zij blijkens hun verklaringen al aan een verwant hadden gevraagd dit document op te halen.

De Raad herhaalt en benadrukt bovendien dat aan voorgelegde documenten slechts (objectieve) bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad nr. 140 987 waarin tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partijen hun asielaanvraag werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Verzoekende partijen wijzen zeer algemeen op de slechte en precaire situatie en de radicalisering in het kamp en het land omwille van de influx van vluchtelingen uit Syrië en de oorlog in Syrië, doch zij brengen niets in tegen en ontkrachten, noch weerleggen hetgeen hieromtrent in de beschikking wordt vastgesteld, met name: *“In zoverre verzoekers verwijzen naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift om aan te tonen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient nog te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers hun vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil en waardoor zij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient in concreto aangetoond te worden (HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slagen verzoekers er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de*

Vluchtelingenconventie bevonden. De Raad heeft in zijn arrest nr. 140 987 reeds geoordeeld dat er in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoekers in de door hen beweerde precare leefomstandigheden zullen terechtkomen: “Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad verweerder bij waar deze in zijn nota met opmerkingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, waardoor verzoekers niet kunnen volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar zij concreet aannemelijk dienen te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo blijkt dat verzoeker zijn middelbare studies heeft kunnen afronden en daarenboven verder heeft kunnen studeren in de richting radiologie, dat verzoekster middelbaar onderwijs gevolgd heeft op een privéschool, dat de stichting ‘Al Sumut’ verzoeker financieel zou hebben gefinancierd omdat hij het kind was van een martelaar, dat verzoeker vervolgens acht jaar in een ziekenhuis heeft gewerkt en daarna drie jobs zou hebben gecombineerd waardoor hij in staan was in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien en een woning te huren, dat verzoekers in Libanon over een familiaal netwerk beschikken waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij hier bij terugkeer op kunnen steunen, dat verzoekers moeder eigenaar is van haar huis, dat verzoekers broers en zussen in hun eigen huis wonen, dat verzoekers oudste broer werkzaam is als taxichauffeur, dat zijn tweelingbroer als arbeider op de boerderij werkt en dat zijn jongste broer in een magazijn werkt in Sur, dat verzoeker toegang had tot medische zorg en materiële hulp van de UNRWA en dat verzoekers hun familie over de nodige fondsen beschikte om hun reis naar België te bekostigen. Bovendien is verzoeker er naar eigen zeggen in geslaagd om reeds driekwart van het geld - 20.000 dollar - te kunnen terugbetalen door de verkoop van zijn auto en spullen in het vluchtelingenkamp. Verder verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat zijn schoonfamilie die in Libanon woont goed verdient en dat zij hen, samen met de familie woonachtig in Duitsland financieel zouden hebben bijgestaan bij het bekostigen van hun reis (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 3-6 en gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 3).” Waar verzoekers de veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder betwisten en rapporten en persartikelen bijbrengen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel in Libanon een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de informatie vevat in het administratief dossier en uit de door verzoekers bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Libanon, toch blijkt duidelijk dat er aldaar geen “open combat” gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoon dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.”

Verzoekende partijen brengen geen concrete en valabele argumenten bij die deze en de andere in de beschikking van 27 mei 2015 en de bestreden beslissing gedane vaststellingen weerleggen. Het volstaat evenmin om krantenartikelen, algemene rapporten, en een reisadvies te citeren of om er naar te verwijzen zonder deze informatie te betrekken op de persoonlijke situatie.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS